

āra otsiwad ja siina suure palee kles ebitaliwad. Pärast oma mehe surma lauples madaom Boucicaut omas määramata suures fanplused edasi, selleksamas mõttes nagu oma mehe ojalg, muud fui tema heategemine läbirääst pääwest päämo. Tema ehitamana meebletele elamiseks suure maja, oma kodukülalisse, kus ta pärnit oli, 2 korsi, übe silla, mis 400000 prantsi massis, kinfis baigemajadele väga palju priikohofid. Pariisi linna kaestele kongel talve ajal 1879 300000 tetti, Basteuri osutusele, kus hulgu loordest hammustatud arstitasse, 150000 prantsi, übe vrouaduse hoolekandmise osutuse hells 3 miljonit prantsi. Alamatel teentitele asutas ta ka hoolekandmise kapitali. — Nii saugele idudis üks liblikobane müüsja naesterabwas! Tõestatime ja auastamise väärt leod! Mine, katsu ja tee nõndosammuti! — — —

21. Juunil 1887 pidas Inglismaa suurimaa **Witpoo-ria** oma 40-ne aastast valitsuse püha. Kui ta ühle Suurbritannia aujäärje peale sai, siis oli ta 18 aastat vana. Juubelpühba algas 20. Juunil 1887 a. tänu-jumalateenistusega. Pidule oliwad sõigest voodilma jagudest miljonid Londonisse kolku tulnud. Rüsiugust pidu polnud määrim enne iialgi uüinud.

1. Jaanuaril 1888 pühitses katoliku kiriku peakirjane **paapst Leo XIII.** oma 50-ne aastast pidu Rooma linnas, Peetruskirikus, mis sõige suurem jumalaõoda termes riistikoguduses on. Paarst ise pidas jumalateenistuse. Seda pidu peeti sõige suurema kirikliku töredusega — laulu ja mänguga.

Aasta 1887 oli mitmele moole suur õnnetuse aasta. Helsingiis longes üks jagu ilusast **Zugi** linnast ölitist järvedesse, mille juures fa mitu inimest surma sai. **Wislia** ja **Elbe** jõgede lallastel oli aastal 1888 **suur tressi**, mis palju lülalid ja pöldusid ära uhtis ja sõik ära neelad, mis võlumehel iganeb oli.

Põõrame viimaks veel siimi oma liisamaa kodumaa poole! Aastal 1887. suri Aladeemilus Dr. F. J. Wiedemann ära. „See leinosaanum sünitas meie terwe Gestirahva juures südamesilku laastundmust. Gestirahval on se õnn, et see suur teaduminees suure oja omast elust Gestiskele hells on elanud. Tema suur sõnaraamat, grammatis ja raamat „Gestlaste sissemisest ja wälimisest elust“ on fui selu jäädavat nurgasiti, mille peale seeleeadlased

wõiwad edasi ebitalo, la fiti, lui lord seda keelt enam ei peatks föndamogi. Gestlastel on ažja, seda kuulsa Isamaa poegaja suuri keeleuurijat oma fölige paremate meedle ritta panua ja temale haua põbja tann járele saata. Õlli lauo fui Gestti feel fölab, fölab ko tema auustaja ja borija Aladeemilus Wiedemanni mälestus soojas südametes.“

Siiu peame fa weel **Johann Künder**'it mälestama, kes 12. Aprillil 1888 Peeterburisje ära suri. Temast pidi Alessandri foolise jubataja saoma. Nüüd on nad mõlemad kadunud, kuid nende mälestus on meile jäanud. „Kunder sirjutas Gestti foolidele mitmed öpetuse raamatud, mitmed näitemängud, paar „Laste raamatut“ j. m. m. Ta oli fa aastal 1885 ja 1886 nädalalehe „Meelejubutaja“ toimetaja. Seltides pidas ta sagedadste öpetilista fönesid ja rõttis Gestti elust ja elust föigitit osta.“

Meie loolielus on lahel viimasel aastal ähilised ja suured muudatused olnud.

Lühife jutustus Wene ajaloost.

Tatarlased Iaastawad Wenemaad. „Kui vilne ei kai, siis ei lõõ talupoeg riisti ette,” räägib Wene wanasona. Nagu vilne kuuma suve ajal õhku puhastab ja wärskels teeb, nonda teewad wiletsused ja õnnetusid inimest targats, sunniwad teda terowamine waatama enese ja oma tegude peale.

Els sõik meie õnnetusid suuremalt ojalt tule meie ümbühendusest; see on fa wona tuttarv ast: Kus pole üht meelt ega ühindust, seal pole fa edasi saamist ja õnne ei ühesagi ažjas.

Ennised Wene würstid waatasid Wenemaa peale nagu oma pärismaa peale; nad jagasid seda oma lastele ühtwiisi. Würsti sugulond oli suur. Wenemaa sai nõnda paljudelks üksilutesid würstiriitidelks jagatud: Mida liuna, seda würstiriitli. Igaulks tahtis oma pead elada, seogi ei tabtnud teisse sõna suulda, woid tabtis wanem teiste üle olla. Ühindusel ei olnud sin mitte asupaiko, sest iga würst muretses ainult enese eest, tahtis ainult oma würstiriitti linnitada.

Tülid tulivad: Wenid tõusis wenna wastu. Selle aja laulit räägib würstide tülidest järgmiselt: „Sell ajal figis mao tülidest, tifli lões püha Vladimeri laete elu, würstide tülidest oli Wene-